

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200039
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200039.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: HAMÉ SLOVAKIA spol. s r.o., so sídlom Hlavná 44/A, Stupava, IČO : 31 391 079, právne zastúpený advokátom JUDr. Jozefom Horváthom, so sídlom Francisciho 11, Bratislava, proti žalovanému: Recyklačný fond, so sídlom Nobelova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu riaditeľa Recyklačného fondu č. S/11/01/2010 zo dňa 6. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. novembra 2012, č. k. 2S/13/2012-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. novembra 2012, č. k. 2S/13/2012-34 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako krajský súd alebo súd prvého stupňa) rozsudkom zo dňa 28. novembra 2012, č. k. 2S/13/2012-34 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia riaditeľa žalovaného č. S/11/01/2010 zo dňa 6. decembra 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie žalovaného č. S/11/01/2010 zo dňa 22. júna 2011 o nevyhovení žiadosti žalobcu o vrátenie prostriedkov zaplatených žalobcom na účet sektora kovových obalov Recyklačného fondu za obdobie 2004 v celkovej sume 35.717,12 eur (1.076.014 SK) podanej v súlade s ust. § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 223/2001 Z. z. alebo zákon o odpadoch). O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému právo na náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia nepatrí. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolávajúc sa na ustanovenia § 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/, § 56 ods. 3 a 4 a § 74 zákona č. 223/2001 Z. z. dôvodil, že na konania podľa zákona č. 223/2001 Z. z. sa vzťahuje zákon č. 71/1976 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len Správny poriadok) subsidiárne, čo znamená, že ustanovenia Správneho poriadku sa v konaní aplikujú tam, kde zákon č. 223/2001 Z. z. nemá osobitnú (odchylnú) úpravu. Konštatoval ďalej, že zákon č. 223/2001 Z. z. v jeho znení platnom a účinnom v rozhodnej dobe (rok 2005) stanovil, že nárok na vrátenie príspevku zaplateného Recyklačnému fondu za výrobu a dovoz uskutočnené v kalendárnom roku zanikne, ak výrobca alebo dovozca nepredloží Recyklačnému fondu do konca prvého štvrťroka nasledujúceho kalendárneho roka doklady preukazujúce zhodnotenie odpadov odôvodňujúce vrátenie zaplateného príspevku, teda možnosť vrátenia zaplateného príspevku do Recyklačného fondu zákon podmienil predložením dokladov preukazujúcich zhodnotenie odpadov, ktoré by odôvodňovali vrátenie zaplateného príspevku a súčasne stanovil lehotu limitovanú koncom prvého štvrťroka nasledujúceho kalendárneho roku, s nedodrzaním ktorej spojil zánik nároku na vrátenie príspevku.

Z uvedeného zastal názor, že žalovaný môže pri rozhodovaní o žiadosti o vrátenie príspevku brať do úvahy len tie doklady, preukazujúce zhodnotenie odpadov, ktoré mu boli predložené najneskôr do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roka a preto podklady odôvodňujúce vrátenie príspevku predložené žalovanému po uvedenom dni nemôžu byť pri rozhodovaní o vrátení príspevku vzaté do úvahy, pretože aj keby žiadateľ takýmito podkladmi preukázal zhodnotenie odpadov v predchádzajúcom kalendárnom roku, jeho nárok na vrátenie zaplateného príspevku viažuceho sa k takto preukázanému zhodnoteniu uplynutím 31. marca nasledujúceho roka zanikol.

Poukázal na to, že v prejednávanej veci z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že podklady predložené žalobcom spolu so žiadosťou zo dňa 24. februára 2005 a to potvrdenia o zhodnotení kovového odpadu vystavené spoločnosťou Železiarne Podbrezová, a.s. nepreukazovali zhodnotenie odpadu z kovových obalov (kat. č. 15 01 04), ktorého sa žiadosť týkala, pretože boli vystavené k odpadom zo šrotovania kovových odpadov - odpad zo železa a ocele (kat. č. 19 10 01 - vyhl. č. 284/2001 Z. z.).

Vô vzťahu k potvrdeniu o zhodnotení odpadov z kovových obalov vystaveného spoločnosťou VÍTKOVICE STEEL, a.s. dňa 14.04.2005 a predloženého Recyklačnému fondu dňa 06. mája 2005, na ktoré žalovaný pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o vrátenie príspevku zaplateného do Recyklačného fondu v roku 2004 nemohol prihliadať, nakoľko ide o podklady vystavené a predložené žalovanému po uplynutí vyššie uvedenej lehoty. Konštatoval, že rozhodnutie o nevyhovení žiadosti je zákonné, nakoľko táto právna skutočnosť sama osebe bránila kladnému rozhodnutiu o žalobcovej žiadosti. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že vzhľadom na osobitnú úpravu spôsobu a času preukazovania dôvodnosti žiadosti o vrátenie príspevku podľa zákona č. 223/2001 Z. z. nebolo povinnosťou žalovaného za daných okolností postupovať podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku a vyzývať žalobcu na odstránenie nedostatkov jeho žiadosti zo dňa 24. februára 2005, nakoľko z tohto podania je zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Dodal, že skutočnosť, že k žiadosti žalobca nedoložil v stanovenej lehote do 31. marca 2005 doklad preukazujúci zhodnotenie relevantného druhu odpadov, nezakladala žalovanému povinnosť vyzývať žalobcu na odstránenie nedostatkov jeho podania, pričom povinnosťou správneho orgánu bolo v danom prípade len poskytnúť účastníkovi súčinnosť do tej miery, aby bolo možné o jeho žiadosti rozhodnúť, nie žiadať o doplnenie takých podkladov, aby bolo možné o žiadosti rozhodnúť kladne. Z uvedených skutočností dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný nevyhovел žiadosti žalobcu z dôvodu nepredloženia dokladov preukazujúcich zhodnotenie relevantného druhu odpadov v zákonnej prekluzívnej lehote, rozhodol v súlade so zákonom.

Stotožnil sa aj s názorom žalovaného, pokiaľ ide o otázku, či potvrdenie vystavené spoločnosťou VÍTKOVICE STEEL, a.s., teda zhodnotiteľom odpadov z Českej republiky, bolo podľa právnej úpravy platnej v roku 2005 prípustným dokladom preukazujúcim zhodnotenie odpadov, že zákon č. 223/2001 Z. z. v § 56 ods. 3 vyžadoval preukázanie zhodnotenia odpadov u osoby, ktorá má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov udelený orgánmi štátnej správy odpadového hospodárstva Slovenskej republiky. Potvrdenie o zhodnotení odpadu vystavené spoločnosťou VÍTKOVICE STEEL, a.s. (bez ohľadu na čas jeho predloženia žalovanému) však uvedenú zákonnú podmienku nespĺňa a preto podľa názoru súdu žalovaný vec posúdil správne, keď uzavrel, že predmetný doklad nepotvrdzoval zhodnotenie odpadu z kovových obalov v zhodnocovacom zariadení, na prevádzkovanie ktorého bol vydaný súhlas podľa § 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/ zákona č. 223/2001 Z. z., ako to vyžadoval § 56 ods. 3 tohto zákona.

Konštatoval tiež, že žalobca v žalobe okrem všeobecného tvrdenia o aplikačnej prednosti Nariadenia

Rady (EHS) č. 259/93 pred úpravou zákona č. 223/2001 Z. z. nepoukázal na rozpor postupu a rozhodnutia žalovaného v predmetnej veci s konkrétnymi ustanoveniami práva EÚ a žiaden takýto nesúlad vnútroštátnej právnej úpravy s predmetným nariadením ani nezistil.

Záverom poznamenal, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy určuje žalovaného, proti ktorému má žaloba smerovať zákon (§ 250 ods. 4 O.s.p.) tak, že je ním, orgán, ktorý rozhodoval vo veci v poslednom stupni doplniac, že to platí bez zreteľa na skutočnosť, že z hľadiska funkčnej príslušnosti v zákonom stanovených prípadoch vydáva rozhodnutie v druhom stupni správneho konania vedúci správneho orgánu.

Vzhľadom na uvedené dospel po preskúmaní veci k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdil a svoje závery aj náležite odôvodnil a preto žalobu postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/13/2012 z 28. novembra 2012 v súlade s ustanovením § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie Recyklačného fondu S/11/2010 z 6. decembra 2011 ako nezákonné zruší a vráti vec na ďalšie konanie Recyklačnému fondu a súčasne zaviazhe žalovaného na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, alternatívne navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Odvolávajúci sa na Čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy SR, § 7 ods. 1 písm. c/, d/, § 56 ods. 3 a 4 a § 74 ods. 1 zákona č. 223/2001 Z. z. a § 3 ods. 1 až 4, § 18 ods. 2, § 19 ods. 3, § 32 ods. 1 až 3, § 33 ods. 2, § 46, § 47 ods. 3, § 49 ods. 2 a § 59 ods. 1 a 2 Správneho poriadku uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v žalobe zo dňa 20. novembra 2011 doručenej súdu prvého stupňa dňa 10. januára 2012. Žalobca trval na tom, že konanie o vrátenie časti poplatku do Recyklačného fondu zo zálohových platieb za odpady z kovových obalov sa nepochybne začalo podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku dňa 24. februára 2005, kedy bola žiadosť doručená Recyklačnému fondu, teda táto bola doručená včas v lehote podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. V tejto súvislosti poukázal na to, že pokiaľ žiadosť alebo doklady pripojené k žiadosti nepostačovali Recyklačnému fondu pre vydanie rozhodnutia bolo jeho povinnosťou postupovať podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku a vyzvať ho ako žiadateľa, aby v určenej lehote nedostatky odstránil s poučením, že inak konanie zastaví, čo sa však nestalo.

Nesúhlasil s tvrdením Recyklačného fondu a krajského súdu, že pri žiadosti na vrátenie časti poplatku z odpadu z kovových obalov nebola dodržaná prekluzívna lehota na preukázanie vzniku nároku podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. argumentujúc, že je nepochybné, že v lehote predpokladanej v citovanom ustanovení podal žiadosť o vrátenie časti poplatku do Recyklačného fondu zo zálohových platieb, ktorú doložil dokladmi na preukázanie svojich tvrdení obsiahnutých v žiadosti.

Zastal názor, že tvrdenie o prípadnej preklúzii by prichádzalo do úvahy iba v prípade, ak by k žiadosti o vrátenie preplatku zo zálohových platieb na príspevkoch do Recyklačného fondu za rok 2004 v komodite odpady z kovových obalov nepredložil žiadne doklady preukazujúce oprávnenosť jeho nároku. Doklady k žiadosti boli predložené, avšak Recyklačný fond spochybnil ich preukaznú silu a preto boli následne predložené doklady o zhodnotení odpadov z kovových obalov od spoločnosti VÍTKOVICE STEEL a.s. Mal za to, že bolo povinnosťou Recyklačného fondu rozhodnúť o jeho nároku až potom, čo zistí presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom ho mal vyzvať na doplnenie dokladov, alebo si aj sám obstarat' podklady pre rozhodnutie napr. sám mohol vyzvať označené subjekty na odstránenie zistených nezrovnalostí alebo ich vysvetlenie (§ 32 ods. 1 až 3 Správneho poriadku), čo však neurobil.

K tvrdeniu, že spoločnosť VÍTKOVICE STEEL a.s. ako česká právnická osoba nie je považovaná za prevádzkovateľa zariadenia na zhodnocovanie odpadov v zmysle § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z., pretože vo vzťahu k jeho prevádzkovanému zariadeniu nebol vydaný súhlas podľa § 7 ods. 1 písm. c) citovaného zákona považoval za potrebné uviesť, že po vstupe Slovenskej republiky do EÚ, môže byť prevádzkovateľom zariadenia na zhodnocovanie odpadov v zmysle § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. aj subjekt, ktorý je oprávnený na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov spôsobom platným v domovskom štáte podľa právnych predpisov tohto štátu. Dôvodil ďalej, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 223/2001 Z. z. expressis verbis nevyplýva, že by odpad v danej komodite odpadov z kovových obalov nemohol byť zhodnocovaný aj mimo územia SR, t. j., že by zákonom bol

zakázaný vývoz odpadov z kovových obalov na ich recykláciu mimo územia SR doplniac, že opačný výklad by diskriminoval podnikateľské subjekty z iných členských štátov EÚ, čo je neprípustné. V tejto súvislosti poukázal aj na obsah stanoviska Ministerstva životného prostredia SR č. 3947/2006-4.2 zo dňa 7. apríla 2006, ktoré bolo Recyklačnému fondu a súdu prvého stupňa predložené vo fotokópii, s ktorým obsahom, ako namietol, sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal.

Ďalej namietal, že Recyklačný fond bol povinný mu pred vydaním rozhodnutia o jeho nároku ako žiadateľa podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. dať v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a prípadne navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovanie, čo sa však nestalo.

Z vyššie uvedených dôvodov mal za to, že splnil zákonné podmienky ustanovenia § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. v požadovanom rozsahu, a preto považoval jeho nárok na vrátenie príspevkov zaplatených do Recyklačného fondu v sume 35.717,12 eur (1.076.014 SK) za oprávnený.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuviedol iné skutkové ani právne dôvody než tie, s ktorými sa už vyrovnal v preskúvanom rozhodnutí riaditeľ Recyklačného fondu, ako aj krajský súd v napadnutom rozsudku, a preto nepovažoval za potrebné obsah dotknutých častí ich odôvodnení parafrázovať. Len okrajovo považoval za potrebné uviesť, že špecifikovaním zariadenia na zhodnocovanie odpadov relevantného pre účely aplikácie ust. § 56 ods. 3 a 4 zákona č. 223/2001 Z. z. [odkaz v zátvorke na ust. § 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/ uvedený v ust. § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. v znení aktuálnom v čase podania posudzovanej žiadosti žalobcu] neznamena zákaz ani obmedzenie vývozu odpadu na účely jeho zhodnotenia, na takýto vývoz odpadu, resp. na jeho zhodnotenie mimo územia Slovenskej republiky len neboli viazané právne následky predpokladané v ust. § 56 ods. 3 a 4 zákona č. 223/2001 Z. z., čo znamená, že zhodnotenie odpadu mimo územia Slovenskej republiky neumožňovalo znížiť výšku príspevku plateného do Recyklačného fondu, resp. nemohlo založiť nárok na vrátenie už zaplateného príspevku.

Žalovaný navrhoval odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť z jeho vecných a právne správnych dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie obchodnej spoločnosti HAMÉ SLOVAKIA spol. s r.o. a potvrdil rozhodnutie Recyklačného fondu č. sp. S/11/01/2010 zo dňa 22.06.2011. Týmto rozhodnutím Recyklačný fond nevyhovel žiadosti obchodnej spoločnosti HAMÉ SLOVAKIA spol. s r.o. podanej podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. z 24. februára 2005 o vrátenie prostriedkov zaplatených na účet sektora kovových obalov Recyklačného fondu za obdobie roku 2004 v celkovej sume požadovaného vrátenia zaplateného príspevku do Recyklačného fondu 35.717,12 eur (1 076 014 SK)

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako najvyšší súd) dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd mal z administratívneho spisu preukázané, že žalobca doručil dňa 1. marca 2005 Recyklačnému fondu „Žiadosť o vrátenie preplatku zo zálohových platieb“ z 24. februára 2005 na základe potvrdenia o zhodnotení a recyklácii odpadov z obalov od firmy Envirea, s.r.o., Žilina, v komodite železo a oceľ 35.717,12 eur (1 076 014 SK) a v komodite plasty 8 791,08 eur. K žiadosti žalobca doložil osvedčenie č. 112/204/PO z 14.01.2005, ktorým spoločnosť ENVIREA spol. s r.o. prehlásila, že pre žalobcu zaistila plnenie povinnosti v súlade s ust. § 8 ods. 2 zákona č. 529/2002 Z. z. o obaloch a § 56 ods. 3 a 4 zákona č. 223/2001 Z. z. v období roka 2004 v komodite odpadu železo a oceľ (uvedená komodita je v konaní sporná, pozn. odvolacieho súdu) katalógové č. odpadu 15 01 04 v množstve 1 100.00 t, prehlásenie spoločnosti Zberne surovín Žilina, a.s. z 14. januára 2005 o recyklácii odpadov - obaly z kovu železa a ocele, katalógové číslo 15 01 04 v objeme 1 630 t a potvrdenie vydané pre Zberne surovín Žilina, a.s. zhodnotiteľom Železiarne Podbrezová, a.s. z 19. januára 2005 o zhodnocovanom odpade a spôsobe zhodnotenia komodity oceľový a liatinový odpad, katalógové číslo odpadu 19 10 01 - odpady zo šrotovania kovových odpadov, ktoré sa však netýkalo relevantného odpadu z kovových obalov katalógové číslo 15 01 04. Žalobca dňa 6. apríla 2005 doručil žalovanému žiadosť o odklad rozhodnutia vo veci vrátenia preplatku zálohových platieb za komoditu železo a oceľ z dôvodu opätovného predloženia potvrdenia zhodnotenia predmetného odpadu v správnom katalógovom čísle. Následne dňa 6. mája 2005 doručil žalovanému doklady k žiadosti o vrátenie príspevku z Recyklačného fondu za komoditu železo a oceľ s odôvodnením, že zmena dokladu bola vyvolaná administratívnymi nedostatkami u pôvodného zhodnotiteľa odpadov katalógového čísla 15 01 04 dodajúc, že ich zmluvný partner zabezpečil a predložil zdokladovanie toku materiálu iným zhodnotiteľom (spoločnosťou VÍTKOVICE STEEL, a.s.) ktorý doklad priložil k pôvodnej žiadosti o vrátenie príspevku z Recyklačného fondu v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z..

V danej veci bolo prvostupňové správne rozhodnutie a následne napadnuté rozhodnutie vydané opätovne po zrušení prechádzajúcich rozhodnutí žalovaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/10/2011-15 z 19. apríla 2011 z dôvodu podľa § 250j ods. 3 O.s.p., keďže konajúci súd nemal k dispozícii administratívny spis a teda bolo znemožnené preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V danej veci vyvstala pre odvolací súd prioritne spornou procesná otázka, konkrétne či postup konajúceho správneho orgánu podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku subsumuje aj povinnosť správneho orgánu upozorniť účastníka na to, že k podaniu predložil „nesprávne“ doklady, resp. doklady, ktoré jeho nároku nesvedčia, čo má v podstate za následok vydanie negatívneho rozhodnutia vo veci.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 19 ods. 2 Správneho poriadku, podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť jeho ďalšie náležitosti.

Podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku, pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil; súčasne ho poučí, že inak konanie zastaví.

Niet pochyb, že zásada aktívnej súčinnosti účastníkov konania a správnych orgánov patrí medzi

základné zásady správneho konania. Jej podstata spočíva v povinnosti správneho orgánu usmerniť všetkých, ktorí majú aktívnu účasť na konaní, aby svojím konaním, resp. opomenutím konania neboli poškodení na svojich právach a právom chránených záujmoch. Konkrétne je ustanovené, aby „pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu“.

V danom prípade však, podľa názoru najvyššieho súdu, nedošlo k porušeniu zásady aktívnej súčinnosti. Z podania žalobcu doručeného žalovanému dňa 1. marca 2005 určitým a jasným spôsobom vyplýva, kto ho podáva, ktorému orgánu je určené, akej veci sa týka a čo žalobca navrhuje. Teda z pohľadu formálnych náležitostí ide o podanie perfektné, obsahujúce všetky predpísané náležitosti. Preto nemožno vytknúť správne orgánu, že postupom podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku nevyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov podania. Základom pre aplikáciu ustanovenia § 19 ods. 3 Správneho poriadku sú formálne nedostatky podania, konkrétne sa jedná o také nedostatky, ktoré spočívajú v zmatečnosti podania alebo v jeho nekompletnosti - napríklad ak z podania nie je zrejmé, čoho sa týka alebo čoho konkrétne sa účastník domáha a na akom právnom základe.

Skutočnosť, že žalobca k žiadosti nepredložil z obsahového hľadiska „perfektné“ doklady je v danom prípade na ťarchu žalobcu.

Podľa § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase, príspevok výrobcu a príspevok dovozcu sa zníži o príspevok za to množstvo výrobkov a materiálov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu a pri ktorých výrobca alebo dovozca preukáže, že sám alebo prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov [§ 7 ods. 1 písm. c)] zabezpečil ich zhodnotenie alebo zabezpečil spracovanie starých vozidiel; na túto činnosť nemožno zmluvnému partnerovi poskytnúť prostriedky z Recyklačného fondu. Zabezpečením zhodnotenia prostredníctvom zmluvného partnera sa rozumie aj preukázanie materiálového toku odpadu od prevádzkovateľa zariadenia na zber odpadov [§ 7 ods. 1 písm. d)] do zariadenia na zhodnocovanie odpadov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase, ak výrobca alebo dovozca preukáže, že po zaplatení príspevku do Recyklačného fondu zhodnotí v priebehu kalendárneho roka spôsobom podľa odseku 3 odpady z výrobkov, za ktoré zaplatil tento príspevok, vráti mu Recyklačný fond tú časť ním uhradeného príspevku, na ktorú sa vzťahuje možnosť zníženia príspevku podľa odseku 3, najviac však do výšky zaplateného príspevku. Nárok na vrátenie príspevkov zaplatených do Recyklačného fondu za výrobu a dovoz uskutočnené v kalendárnom roku zanikne, ak výrobca alebo dovozca nepredloží Recyklačnému fondu do konca prvého štvrtroka nasledujúceho kalendárneho roka doklady preukazujúce zhodnotenie odpadov odôvodňujúce vrátenie zaplateného príspevku.

Ustanovenie § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. stanovuje prekluzívnu lehotu vzťahujúcu sa k nároku na vrátenie príspevkov zaplatených do Recyklačného fondu za výrobu a dovoz uskutočnený v kalendárnom roku tak, že tento nárok zanikne, ak výrobca alebo dovozca nepredloží Recyklačnému fondu do konca prvého štvrtroka nasledujúceho kalendárneho roka t. j. do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roka, doklady preukazujúce zhodnotenie odpadov odôvodňujúce vrátenie zaplateného príspevku. Z uvedeného preto vyplýva, že na priznanie nároku nestačí len podanie žiadosti do stanoveného termínu, ako sa domnieva žalobca, ale aj predloženie relevantných dokladov. Nesplnenie tejto povinnosti do uplynutia určenej lehoty, má ex lege za následok zánik nároku, pričom na túto skutočnosť má správny orgán povinnosť prihliadnuť zo zákona. Preto, pokiaľ žalobca predložil žalovanému doklady, vystavené dokonca po uplynutí prekluzívnej lehoty (odvolací súd mal preukázané, že boli vydané až dňa 14. apríla 2005) dňa 6. mája 2005, nemal žalovaný inú možnosť ako žiadosti nevyhovieť.

Pokiaľ sa jedná o námietku, ktorou žalobca tvrdil, že doklad vystavený spoločnosť VÍTKOVICE STEEL, a.s. je dokladom relevantným, keďže zo žiadneho ustanovenia zákona č. 223/2001 Z. z. expressis verbis nevyplýva, že by odpad v danej komodite odpadov z kovových obalov nemohol byť zhodnocovaný aj mimo územia SR, t. j., že by zákonom bol zakázaný vývoz odpadov z kovových obalov na ich

recykláciu mimo územia SR, odvolací súd uvádza zhodne s názorom krajského súdu, že posúdenie tejto otázky vzhľadom na preklúziu nároku, je irelevantné.

Nedá však najvyššiemu súdu neuviesť, že spoločnosť VÍTKOVICE STEEL, a. s., nespĺňala zákonné atribúty uvedené v § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase v spojení s ust. § 7 ods. 1 písm. c/, d/, keďže nešlo o zmluvného partnera, ktorý mal orgánom štátnej správy odpadového hospodárstva udelený súhlas.

K námietke žalobcu, ktorou namietal, že Recyklačný fond si nesplnil povinnosť mu pred vydaním rozhodnutia o jeho nároku ako žiadateľa podľa § 56 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. dať v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a prípadne navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovanie, odvolací súd udáva, z administratívneho spisu vyplýva, že podkladmi pre rozhodnutie žalovaného boli doklady predkladané žalobcom ako žiadateľom, a preto pokiaľ aj žalovaný neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie pred vydaním rozhodnutia, takéto pochybenie nemá za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej treba považovať za neúčelné a nehospodárne zrušenie a vrátenie rozhodnutia len z dôvodu zopakovania procesu, ktorý by však účastníkovi administratívneho konania neprinesol iný výsledok.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné pre vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd z dôvodov uvedených vyššie dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom. Rovnako nezistil v konaní žalovaného správneho orgánu, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo takú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a odôvodnenie jeho rozhodnutia je logické, jasné a zrozumiteľné. Preto najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. Žalobcovi v odvolacom konaní náhradu trov konania nepriznal, pretože v tomto konaní bol neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.